

20 Φεβρουαρίου, 1989

[Α.ΛΟΪΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑ-
ΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ Δ/στές]

ΠΙΕΡΗΣ ΠΑΠΑΘΩΜΑΣ,

Εφεσείων,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ*Εφεσιβλήτων.*

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 830).

-
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Προσόντα — Γνώση των δημοσιονομικών κανονισμών και του Κυβερνητικού συστήματος Λογιστικής — Ενδιαφερόμενο πρόσωπο διετέλεσε για χρονικό διάστημα δύο ετών υπεύθυνο για τους λογαριασμούς του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας — Ενδιαφερόμενο μέρος είχε μακράν υπηρεσία σε όλα τα τμήματα των πρωτοκολλητείων — Υπό τις περιστάσεις ήταν εύλογο να θεωρηθεί ότι το ενδιαφερόμενο μέρος κατείχε το εν λόγω προσόν. 5
- Γενικές Αρχές του Διοικητικού Δικαίου — Τύπος — Παράβαση τύπου — Πότε είναι ουσιώδης — Πρέπει να αποδειχθεί ότι η παράβαση επηρέασε την επίδικη απόφαση ή πρέπει να καταδειχθεί ότι δεν μπορεί να αποκλεισθεί η πιθανότητα ότι η παρατυπία επηρέασε την επίδικη απόφαση — Εμπιστευτικές εκθέσεις — Παράβαση της εγκυκλίου 491, παράγραφος 5 — Υπό τις περιστάσεις δεν είναι ουσιώδης. 10 15
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Δικαστικοί Υπάλληλοι — Προϊστάμενος Τμήματος — Για τους υπαλλήλους του Ανωτάτου Δικαστηρίου είναι ο Αρχιπρωτοκολλητής, ενώ για τους υπαλλήλους των Επαρχιακών Δικαστηρίων είναι ο Πρόεδρος του αντίστοιχου Επαρχιακού Δικαστηρίου — Ελλείπει πρόνοιας ποία είναι η " αρμόδια αρχή" για ολόκληρη τη δικαστική υπηρεσία, είναι φυσικό να θεωρηθεί ότι η εν λόγω αρχή είναι το Ανώτατο Δικαστήριο. 20

Ο εφεσείων προσβάλλει την προαγωγή του ενδιαφερομένου μέλους στη θέση Αρχιπρωτοκολλητή του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Τα παράπονα του εφεσείοντα συνοψίζονται στα εξής:

5 (α) Δεν έγινε έρευνα και εν πάση περιπτώσει το ενδιαφερόμενο μέρος δεν κατείχε το προσόν της "γνώσεως των δημοσιονομικών κανονισμών και του κυβερνητικού συστήματος λογιστικής." Το σκεπτικό, με το οποίο το Ανώτατο Δικαστήριο δε δέχθηκε την άποψη αυτή φαίνεται στο πρώτο από τα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα.

10 (β) Οι εμπιστευτικές εκθέσεις για τον εφεσείοντα για τα έτη 1980, 1983 και 1985 έγιναν κατά παράβαση της Εγκυκλίου 491, παράγραφος 5, γιατί ενώ ο εφεσείων δεν εργάστηκε καθόλη την περίοδο του καθενός από τα χρόνια αυτά κάτω από τον αξιολογούντα λειτουργό, εν τούτοις ο τελευταίος δε ζήτησε την γνώμη του προϊστάμενου, κάτω από τον οποίο ο εφεσείων είχε εργασθεί για μέρος του αντίστοιχου χρόνου.

20 Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την εισήγηση αυτή, γιατί και στις περιπτώσεις αυτές ο εφεσείων είχε αξιολογηθεί ως "εξαιρέτος", ώστε δεν μπορούσε να αναμένει οτιδήποτε περισσότερο, αν ζητείτο η γνώμη του προϊστάμενου. Είναι φανερό πως η παράβαση δεν είναι ουσιώδης.

25 (γ) Δεν έπρεπε να τεθεί ενώπιον της Ε.Δ.Υ. επιστολή του Ανωτάτου Δικαστηρίου, με την οποία το τελευταίο σύστησε για διορισμό το ενδιαφερόμενο μέρος. Το σχετικό μέρος της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου, με το οποίο απορρίφθηκε και αυτή η εισήγηση του εφεσείοντα, φαίνεται στο τρίτο από τα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα.

30 Η έφεση απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.

35 Αναφερόμενη υπόθεση:

Sekkides v. Republic (1988) 3 C.L.R.2136.

40

Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου (Σαββίδης, Δ.) η οποία εκδόθηκε στις 27

Μαΐου 1988 (Αριθμός Προσφυγής 46/87) (1988) 3 Α.Α.Δ. 1086 με την οποία η προσφυγή του εφεσείου εναντίον της προαγωγής του ενδιαφερομένου προσώπου στη θέση του Αρχιπρωτοκολλητή στο Ανώτατο Δικαστήριο απορρίφθηκε.

5

Εφεσείων παρουσιάσθη Αυτοπροσώπως.

Π. Κληρίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Β' για τους Εφεσίβλητους.

10

Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π: Ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Ο εφεσείων ήτο μαζί με τέσσερις άλλους υποψήφιος για τη θέση Αρχιπρωτοκολλητή για την οποία τελικά επελέγη και διορίστηκε από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας το ενδιαφερόμενο μέρος Μιχαλάκης Σάββα. Η απόφαση της Επιτροπής δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Κυβέρνησης, στις 14 Νοεμβρίου 1986, και προσέφυγε κατά της απόφασης αυτής στο Δικαστήριο τούτο, με βάση το Άρθρο 146 του Συντάγματος. Η προσφυγή του ακούστηκε από ένα Δικαστή, σύμφωνα με το Άρθρο 11 παράγραφος (2), του περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλοι Διατάξεις) Νόμου του 1964 (Νόμος Αρ. 33 του 1964), και απορρίφθηκε.

15

20

25

Ο εφεσείων εφεσίβαλε την απόφαση αυτή και στήριξε την έφεσή του ενώπιόν μας πάνω σε τρεις λόγους.

Ο πρώτος λόγος εφέσεως είναι ότι η Επιτροπή δεν προέβη στη δέουσα έρευνα και εν πάση περιπτώσει το ενδιαφερόμενο μέρος δεν είχε το προσόν που προβλέπεται από την παράγραφο 4, υποπαράγραφο 4 για "γνώση των δημοσιονομικών κανονισμών και του κυβερνητικού συστήματος λογιστικής" του Σχεδίου Υπηρεσίας όπως δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας της 14 Αυγούστου 1986, υπ' αρ. 2234.

30

35

Προς υποστήριξη του λόγου αυτού ο εφεσείων αναφέρθηκε στα πρακτικά της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας ημερομηνίας 25 Σεπτεμβρίου 1986, στα οποία η επιτροπή αναφέρει ότι :

40

5 "Η Επιτροπή, αφού εξέτασε τις αιτήσεις και τα δικαιολογητικά που έχουν υποβληθεί, έκρινε ότι όλοι οι αιτητές κατέχουν τα προσόντα που απαιτούνται από το Σχέδιο Υπηρεσίας της θέσης και αποφάσισε να τους καλέσει σε συνέντευξη σε ημερομηνία που θα οριστεί αργότερα. Το Ανώτατο Δικαστήριο να πληροφορηθεί σχετικά."

10 Ο λόγος αυτός ο οποίος ηγέρθη και ενώπιον του ευπαίδευτου Πρωτόδικου Δικαστή, δεν έγινε δεχτός και απορρίφθηκε γιατί το ενδιαφερόμενο μέρος βρέθηκε ότι κατείχε τα προσόντα αυτά επειδή, μεταξύ άλλων, ήτο υπεύθυνο για τους λογαριασμούς του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας μεταξύ των χρόνων 1961 και 1963 και 15 ήταν εύλογο για την Επιτροπή να διαπιστώσει ότι κάτω από τις συνθήκες της υπόθεσης αυτής, το ενδιαφερόμενο μέρος κατείχε τα προσόντα για τη θέση.

20 Είναι η θέση του εφεσείοντα ότι η μη αναφορά σε οποιαδήποτε εξέταση των προσωπικών φακέλων και των εμπιστευτικών εκθέσεων στερούσε στο στάδιο εκείνο της λήψης της απόφασης, την Επιτροπή, να έχει τα στοιχεία αυτά ενώπιόν της έστω και αν μπορούσαν τα στοιχεία των φακέλων να θεωρηθούν ότι ήσαν αρκετά για να φθάσει 25 αυτή στο συμπέρασμα που έφθασε ως προς τα προσόντα του ενδιαφερομένου μέρους.

30 Ο λόγος αυτός κατά τη γνώμη μας δεν ευσταθεί και στα δύο του σκέλη. Το ενδιαφερόμενο μέρος ήταν ένας λειτουργός με μακρυνά υπηρεσία σε όλα τα τμήματα των Πρωτοκολλητείων των Δικαστηρίων και ήταν λόγω της φύσης της εργασίας του σε αυτά, όπως και από τη συγκεκριμένη εργασία του στο Τμήμα Λογαριασμών, του μεγαλύτερου Δικαστηρίου της Κύπρου, να κριθεί ότι είχε τη 35 γνώση αυτή που απαιτούν τα Σχέδια Υπηρεσίας .

40 Εξ άλλου η αναφορά στο ότι εξετάστηκαν οι αιτήσεις και τα δικαιολογητικά δεν αποκλείει και δεν δίδει το δικαίωμα στο Δικαστήριο αυτό να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή στο στάδιο εκείνο της εξέτασης αυτής της υποθέσεως, δεν είχε ενώπιόν της όλα τα στοιχεία μεταξύ των οποίων ήσαν απαραίτητοι οι προσωπικοί φάκε-

λοι και οι εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων. Εξ άλλου η ίδια η Επιτροπή στην τελευταία της συνεδρία που έλαβε την επίδικη απόφαση, όπως αναφέρεται στο σχετικό πρακτικό της, εξέτασε τα ουσιώδη στοιχεία από τους προσωπικούς φακέλους και τις εμπιστευτικές εκθέσεις μια και όλοι οι υποψήφιοι ήσαν δημόσιοι υπάλληλοι, τα οποία έλαβε όπως η ίδια τόνισε, υπόψη. Επίσης, σημείωσε σχετικά με τα προσόντα ότι σε αντιδιαστολή προς το ενδιαφερόμενο μέρος οι άλλοι τρεις υποψήφιοι διέθεταν και πανεπιστημιακό προσόν.

Ο δεύτερος λόγος εφέσεως, είναι ότι υπήρξε παρατυπία στη σύνταξη των Εμπιστευτικών Εκθέσεων, ειδικά των χρόνων 1980, 1983 και 1985, οι οποίες έγιναν κατά παράβαση της παραγράφου 5, της Εγκυκλίου Αρ. 491, δηλαδή ότι για τα χρόνια αυτά ενώ ο εφεσείων δεν εργάστηκε καθόλη την περίοδο του έτους κάτω από τον αξιολογούντα λειτουργό, δε ζητήθηκε από αυτόν η γνώμη του προϊσταμένου, κάτω από τον οποίο εργάστηκε για μέρος του χρόνου. Δεν είναι αναγκαίο να υπεισέλθουμε στην ερμηνεία του Κανονισμού αυτού. Είναι αρκετό να παραπέμψουμε στην υπόθεση *Ανδρέας Σεκκίδης ν. Της Δημοκρατίας*, (1988) 3 Α.Α.Δ. 2136, όπου το Δικαστήριο τούτο αποφάσισε ότι η παράβαση τύπου για να αποτελεί λόγο ακύρωσης μιας διοικητικής πράξης πρέπει να αποδειχθεί ότι ουσιωδώς επηρέασε την επίδικη απόφαση ή ότι δεν μπορεί να αποκλεισθεί η πιθανότητα ότι τέτοια παρατυπία μπορεί να επηρέασε ουσιωδώς την επίδικη απόφαση.

Στην υπόθεση αυτή, μια εξέταση των Εμπιστευτικών Εκθέσεων των προγενεστέρων και των μεταγενεστέρων χρόνων για τους οποίους παραπονεύεται ο εφεσείων, δείχνουν ότι ουδεμία διαφορά υπήρξε στην αξιολόγησή του μια και αξιολογήθηκε σαν "Εξάίρετος" στις περιπτώσεις αυτές, ώστε τίποτε άλλο δεν μπορούσε να προστεθεί είτε ζητείτο η γνώμη του προηγούμενου προϊσταμένου είτε όχι. Και ο λόγος αυτός, λοιπόν αποτυγχάνει όπως και ο προηγούμενος.

Ο τρίτος λόγος εφέσεως είναι ότι δεν έπρεπε να τεθεί ενώπιον της Επιτροπής η επιστολή του Προέδρου του Ανωτάτου Δικαστηρίου, που περιείχε τις συστάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου σχετικά με τους υποψήφιους.

Η επιστολή αυτή ημερομηνίας, 10 Φεβρουαρίου, 1986, γράφτηκε σε απάντηση της πρόσκλησης της Επιτροπής, όπως το Ανώτατο Δικαστήριο ή εκπρόσωπός τους παραστεί κατά το χρόνο των συνεντεύξεων. Στην επιστολή
5 αυτή αναφέρονται τα πιο κάτω:

"Όλοι οι υποψήφιοι είναι γνωστοί στο Ανώτατο Δικαστήριο γιατί οι κ.κ. Αχιλλέως, Παπαθωμάς, Πηλείδης και Σάββα εργάζονται στο Δικαστικό Τμήμα και ο κ.
10 Ραφτόπουλος έχει εργαστεί στο Δικαστικό Τμήμα.

Το Ανώτατο Δικαστήριο συστίνει για διορισμό στη θέση του Αρχιπρωτοκολλητή τον κ. Σάββα ως τον πιο κατάλληλο."
15

Ο ευπαιδευτος Πρωτόδικος Δικαστής, απεφάσισε το σημείο αυτό λέγοντας ότι στα πρακτικά της Επιτροπής της 16ης Οκτωβρίου του 1986, δηλώνεται καθαρά ότι οι συστάσεις αυτές δεν την εδέσμευαν, και αφού εξέτασε ο
20 ίδιος τα σχετικά πρακτικά κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε τίποτε που να έδειχνε ότι η Επιτροπή επηρεάστηκε με οποιοδήποτε τρόπο εναντίον του εφεσεύοντα.

Σχετικά με το λόγο αυτό πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι
25 δικαστικοί υπάλληλοι σε αντιδιαστολή προς τους δικαστικούς λειτουργούς είναι σύμφωνα με το Άρθρο 12(2) του Περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960, μέλη της μονίμου υπηρεσίας της Δημοκρατίας και διορίζονται από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας. Ο προϊστάμενος του Τμήματος για τους υπαλλήλους αυτούς είναι σύμφωνα με το
30 Άρθρο 2 του Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1967, ο Αρχιπρωτοκολλητής, ως προς το Ανώτατο Δικαστήριο και για Επαρχιακά Δικαστήρια ο Πρόεδρος του Επαρχιακού Δικαστηρίου. Δεν υπάρχει όμως οποιαδήποτε νομοθετική πρόνοια που να καθορίζει ποιός ή ποιά όργανο
35 είναι η "αρμοδία Αρχή" για ολόκληρη την υπηρεσία δηλαδή στο Ανώτατο Δικαστήριο, στα Επαρχιακά Δικαστήρια και σε όλα τα εις το Ανώτατο Δικαστήριο υπαγόμενα Δικαστήρια και ποιός ο "προϊστάμενος τμήματος" για τον
40 ίδιο σκοπό. Και μια και δεν υπάρχει τέτοια νομοθετική διάταξη, ως προς το ζήτημα τούτο, που να καθορίζει την Αρχή ή Σώμα το οποίο θα μπορεί να συντονίζει και να

εποπτεύει τους δικαστικούς υπαλλήλους, των οποίων το έργο είναι σημαντικό και αναπόσπαστα συνδεδεμένο με την απονομή της δικαιοσύνης. Είναι φυσικό να συναχθεί το συμπέρασμα ότι είναι το Ανώτατο Δικαστήριο, σαν κεφαλή της Δικαστικής Εξουσίας με την ευθύνη της απονομής της που ασκεί την όλη εποπτεία της και μεριμνά για τη ρύθμιση κάθε θέματος που σχετίζεται με αυτή, όπως π.χ. καθορισμός των θέσεων και των καθηκόντων των δικαστικών υπαλλήλων, βάσει των Άρθρων 135 και 163.2(δ) του Συντάγματος και των διατάξεων του Άρθρου 12(1) του Περί Δικαστηρίων Νόμου, του 1960 που προβλέπει ότι οι εξουσίες και τα καθήκοντα των υπαλλήλων των Δικαστηρίων θα είναι όπως θα καθορίζονται από Διαδικαστικό Κανονισμό που θεσπίζεται κάτω από τις διατάξεις των Άρθρων 135 και 163(2) του Συντάγματος. Και τούτο βέβαια επιπρόσθετα προς την αρχή της διάκρισης των εξουσιών που ισχύει στην Κύπρο, σύμφωνα με το Σύνταγμα. Ως εκ τούτου νόμιμα το Ανώτατο Δικαστήριο προέβη στις δέουσες συστάσεις στην περίπτωση όπως αυτή που εξετάζουμε.

Για όλους αυτούς τους λόγους η έφεση κρίνεται ως αβάσιμη και απορρίπτεται, χωρίς όμως έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.